

Sygn. akt I ACa 1578/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 września 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSA Tomasz Szabelski

Sędziowie: SA Anna Beniak (spr.)

SO del. Rafał Maciejewski

Protokolant: stażysta Iga Kowalska

po rozpoznaniu w dniu 16 września 2016 r. w Łodzi na rozprawie

sprawy z powództwa **A. J.**

przeciwko **J. S. (1)**

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Kaliszu

z dnia 7 września 2015 r. sygn. akt I C 502/15

I. zmienia zaskarżony wyrok w punktach 1, 2, 3 i 4 w ten sposób, że:

- zasądzoną w punkcie 1 wyroku kwotę 175.906,26 złotych podwyższa do kwoty 332.448,64 (trzysta trzydzieści dwa tysiące czterysta czterdzieści osiem i 64/100) złotych i ustala początkową datę płatności odsetek za opóźnienie na dzień 3 kwietnia 2015 roku w miejsce daty 13 kwietnia 2015 roku;

- zasądzoną w punkcie 3 wyroku kwotę 8.795 złotych podwyższa do kwoty 16.661 (szesnaście tysięcy sześćset sześćdziesiąt jeden) złotych;

- punktowi 4 nadaje treść: „4. zasądza od J. S. (1) na rzecz A. J. kwotę 5.688 (pięć tysięcy sześćset osiemdziesiąt osiem) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego”;

II. zasądza od J. S. (1) na rzecz A. J. kwotę 10.528 (dziesięć tysięcy pięćset dwadzieścia osiem) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt I ACa 1578/15

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 7 września 2015 roku wydanym w sprawie z powództwa A. J. przeciwko J. S. (1) o zapłatę, Sąd Okręgowy w Kaliszu:

1) zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 175.906,26 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 13 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty;

2) oddalił powództwo w pozostałym zakresie;

3) orzekł o kosztach procesu.

Powyższy wyrok został wydany w oparciu o poczynione przez Sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne, które Sąd Apelacyjny podziela

i przyjmuje za własne, a z których wynika, że powód zamierzał kupić od pozwanego działkę położoną w K., wchodzącą w skład większej nieruchomości. Poniósł koszty wydzielenia działki w kwocie 2.500 zł, a w dacie planowanego nabycia powód dowiedział się o obciążeniu nieruchomości hipoteką na kwotę 400.000 zł. Pozwany zaproponował powodowi, żeby pożyczył mu kwotę 300.000 zł na spłatę zadłużenia, po czym sprzeda powodowi nieruchomość bez obciążeń. W dniu 10 lipca 2009 roku powód zawarł z pozwanym umowę pożyczki kwoty 300.000 złotych. Pozwany odebrał przedmiot pożyczki i zobowiązał się do zwrotu pożyczki w terminie 31 grudnia 2011 roku. Odsetki umowne strony określiły w wysokości 25 % w skali roku.

Powód przez cały czas chciał kupić od pozwanego nieruchomość, a na poczet ceny zaliczyć pożyczoną kwotę. W dniu 5 marca 2012 roku pozwany oświadczył, że powyższą pożyczkę zwróci do dnia 10 maja 2012 roku. Wobec niezwrócenie pożyczonej kwoty w dniu 29 maja 2012 roku powód wniósł do Sądu Rejonowego w Kępnie (I Co 577/12) wniosek o zawiązanie do próby ugodowej. Pozwany nie stawił się na wyznaczone posiedzenie w dniu 5 lipca 2012 r. Powód dokonał zawiadomienia organów ścigania o przestępstwie oszustwa popełnionym przez pozwanego. Pozwany przesyłał pozwanemu pieniądze w celu częściowej spłaty pożyczki:

- w dniu 27 listopada 2012 roku kwotę 110.000 złotych,

- w dniu 6 grudnia 2012 roku kwotę 90.000 złotych,

- w dniu 17 grudnia 2012 roku kwotę 70.000 złotych,

- w dniu 19 grudnia 2012 roku kwotę 30.000 złotych.

Powód odmawiał przyjęcia powyższych kwot i pieniądze były zwracane pozwanemu. Prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Kaliszu z dnia 5 marca 2014 roku (sygn. akt III K 46/13) pozwany został uznany za winnego przestępstwa oszustwa (art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.) na szkodę powoda polegającego na zawarciu z nim umowy pożyczki nie mając zamiaru jej zwrotu. Wobec pozwanego orzeczono obowiązek naprawienia szkody powodowi w kwocie 300.000 złotych w terminie 3 miesięcy od uprawomocnienia się wyroku. Powód uzyskał klauzulę wykonalności w zakresie obowiązku naprawienia szkody i wszczął egzekucję. Komornik ściągnął od pozwanego kwotę 300.000 złotych wraz z kosztami postępowania sądowego i egzekucyjnego. Komornik przekazał powodowi w dniu 13 stycznia 2015 roku kwotę 42.800 złotych oraz

w dniu 13 lutego 2015 roku kwoty 87.611,92 zł i 171.433,08 zł.

Pozwany z żoną T. S. są współwłaścicielami zabudowanej nieruchomości położonej w K. o powierzchni 0,15.14 ha na zasadach wspólności ustawowej małżeńskiej. Przeciwko pozwanemu toczy się postępowanie egzekucyjne m.in. z powyższej nieruchomości. W latach wcześniejszych pozwany sprzedawał nieruchomości L. i J. małżonkom J.. Pozwany sprzedawał nieruchomości też innym osobom. Pozwany uzyskiwał kilkaset tysięcy rocznie tytułem dopłat bezpośrednich. O. J. S. (2) jest na emeryturze wynoszącej 1.120 złotych miesięcznie. Żona pozwanego prowadzi zakład rolny osiągając dochody w kwocie 5.000 - 6.000 złotych miesięcznie.

Sąd Okręgowy podkreślił, że okolicznością bezsporną w niniejszej sprawie jest to, iż strony zawarły umowę pożyczki kwoty 300.000 złotych. Bezsporne jest również zaspokojenie się powoda w zakresie należności głównej w postępowaniu komorniczym prowadzonym na podstawie tytułu wykonawczego uzyskanego

w postępowaniu karnym. Powód w postępowaniu karnym uzyskał tytuł wykonawczy tylko na należność główną, więc nadal dysponuje roszczeniem

w postaci skapitalizowanych odsetek dochodzonym w niniejszym procesie.

Zgodnie z art. 455 k.c. świadczenie powinno być spełnione w oznaczonym terminie. Strony w umowie termin spełnienia świadczenia określiły na dzień

31 grudnia 2011 roku. W związku z tym powodowi przysługuje roszczenie o odsetki od dnia następnego (art. 481 § 1 k.c.), a więc od dnia 1 stycznia 2012 roku. Pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia odsetkowego. W ocenie Sądu pierwszej instancji zarzut pozwanego nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ do odsetek ma zastosowanie trzyletni termin przedawnienia, gdyż odsetki mają charakter świadczeń okresowych (art. 118 k.c.). Odsetki za każdy dzień przedawniają się osobno. Co prawda roszczenie odsetkowe stało się wymagalne w dniu 31 grudnia 2011 roku, a więc roszczenie o najstarsze odsetki przedawniało się z każdym dniem od dnia 2 stycznia 2015 roku, a powód pozew o odsetki nadał na pocztę dopiero dnia 31 marca 2015 roku.

Tym niemniej powód wykazał, że bieg terminu przedawnienia został przerwany najpierw poprzez uznanie długu przez pozwanego w dniu 5 marca 2012 roku i zaczął biec na nowo po przerwaniu (§ 1 art. 124 k.c.) w tymże dniu. Ponadto kolejne przerwanie biegu przedawnienia miało miejsce w dniu 29 maja 2012 roku poprzez zawezwanie pozwanego przed Sądem Rejonowym w Kępnie

w sprawie I Co 577/12 do próby ugodowej, które zakończyło się bez zawarcia ugody w dniu 5 lipca 2012 roku (art. 123 § 1 pkt 1 k.c.). Okres przedawnienia nie biegł do dnia 5 lipca 2012 roku, kiedy zakończyło się postępowanie sądowe (art. 124 § 2 k.c.) i zaczął biec na nowo po przerwaniu od dnia 5 lipca 2012 roku. W konsekwencji okres przedawnienia upływał w dniu 6 lipca 2015 roku,

a powództwo wytoczono w dniu 31 marca 2015 roku. Reasumując powód wykazał, że na skutek przerwania biegu przedawnienia nie nastąpił upływ okresu przedawnienia.

Komornik ściągnął od pozwanego w dniu 13 stycznia 2015 roku kwotę 42.800 zł, a więc odsetki za opóźnienie od całej kwoty głównej 300.000 zł przysługują powodowi za okres od 1 stycznia 2012 roku do 13 stycznia 2015 roku (za 1.108 dni, a nie jak żąda powód 2.027 dni).

Natomiast pozostałą kwotę 257.200 zł (plus koszty postępowania sądowe i egzekucyjne w kwocie 1.845 złotych) komornik ściągnął od pozwanego w dniu 13 lutego 2015 roku. W konsekwencji odsetki za opóźnienie przysługują powodowi za okres od dnia 13 stycznia 2015 roku do dnia 13 lutego 2015 roku, a więc za 32 dni.

Strony w umowie określiły odsetki umowne w wysokości 25 % w stosunku rocznym. W związku z tym Sąd Okręgowy rozpoznał zarzut pozwanego nieważności umowy jako sprzecznej z prawem (art. 58 § 1 k.c.) z powodu przekroczenia wysokości odsetek maksymalnych. Sąd ten podkreślił, że powód zasadnie podniósł, iż art. 359 § 22 k.c. jest przepisem szczególnym wobec art. 58 k.c. i przewiduje skutek w postaci ograniczenia należnych odsetek umownych do poziomu odsetek maksymalnych określonych w § 21 art. 359 k.c. Reasumując zarzut nieważności umowy Sąd uznał za nieuzasadniony.

Jako niezasadny Sąd pierwszej instancji ocenił zarzut pozwanego,

że umowa pożyczki charakteryzuje się bezskutecznością zawieszoną z uwagi na brak zgody małżonki pozwanego na zawarcie umowy pożyczki. Okolicznością bezsporną jest, że pozwany nie dysponował zgodą małżonki na zaciągnięcie zobowiązania w tak wysokiej kwocie 300.000 złotych. Tym niemniej zaciągnięcie pożyczki nie stanowi czynności wymagającej zgody małżonka, gdyż nie mieści się w katalogu enumeratywnie wymienionych czynności w art. 37 § 1 k.r.o. Ponadto powód zasadnie podniósł, że okoliczność ta ma tylko skutek wymieniony

art. 41 § 2 k.r.o., a więc powód nie może egzekwować przedmiotowej należności z majątku wspólnego małżonków, a wyłącznie z majątku osobistego pozwanego. Reasumując zarzut pozwanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Za niezasadny Sąd Okręgowy uznał także zarzut pozwanego, że powodowi nie przysługują odsetki, gdyż bezzasadnie odmawiał przyjęcia świadczenia częściowego. Trzeba bowiem zauważyć, że powód miał podstawy do odmowy przyjęcia świadczenia częściowego, ponieważ wykazał, że celem zawarcia umowy pożyczki było umożliwienie pozwanemu spłaty obciążeń nieruchomości pozwanego w K., którą zamierzał kupić od niego powód. W związku z tym powód był zainteresowany zakupem od pozwanego nieobciążonej nieruchomości w K., a nie zwrotem całej kwoty

pożyczki wraz z odsetkami. W związku z tym powód odmawiał przyjęcia świadczeń częściowych, gdyż naruszało to jego uzasadniony interes (art. 450 k.c.).

Ponadto bezskuteczne próby pozwanego częściowego zwrotu świadczenia nie mają wpływu na jego obowiązek zapłaty odsetek za opóźnienie, gdyż pozwany chcąc zwolnić się z obowiązku zapłaty odsetek powinien wpłacić świadczenie do depozytu sądowego zgodnie z art. 467 pkt 4 k.c. powołując się na brak możliwości spełnienia świadczenia z przyczyn dotyczących wierzyciela (powoda).

Na uwzględnienie zasługiwał jednak w ocenie Sądu Okręgowego zarzut pozwanego przekroczenia odsetek maksymalnych, które wynoszą czterokrotność wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego. Zgodnie

z powyższymi rozważaniami powodowi przysługują odsetki za okres od dnia 1 stycznia 2012 roku.

W tym okresie do dnia 9 maja 2012 roku obowiązywała stawka odsetek maksymalnych 24 % (4x6%), następnie od 10 maja 2012 roku do 7 listopada 2012 roku obowiązywała stawka 25% (4 x 6,25 %), później od dnia 8 listopada 2012 roku do dnia 5 grudnia 2012 roku obowiązywała stawka 24 % (4x6 %), potem od dnia 6 grudnia 2012 roku i do 9 stycznia 2013 roku stawka odsetek wynosiła 23 % (4 x 5,75 %), następnie od dnia 10 stycznia 2013 roku do 6 lutego 2013 roku stawka wynosiła 22 % (4 x 5,5 %), potem od dnia

7 lutego 2013 roku do dnia 6 marca 2013 roku obowiązywała stawka 21 % (4x5,25%), później od dnia 7 marca 2013 roku do dnia 8 maja 2013 roku stawka wynosiła 19 % (4 x 4,75 %), następnie od dnia 9 maja 2013 roku do

5 czerwca 2013 roku obowiązywała stawka 18 % (4 x 4,5 %), potem od dnia

6 czerwca 2013 roku do 2 lipca 2013 roku stawka wynosiła 17 % (4 x 4,24 %), później od dnia 3 lipca 2013 roku do dnia 8 października 2014 roku obowiązywała stawka 16 % (4x4 %), następnie od dnia 9 października 2014 roku do dnia 13 lutego 2015 roku (dnia zapłaty roszczenia głównego) stawka wynosiła 12 % (4 x 3 %). W związku z tym roszczenie odsetkowe powoda podlega ograniczeniu do powyżej wskazanych stawek z wyjątkiem okresu od dnia 10 maja 2012 roku do 7 listopada 2012 roku, gdyż wówczas obowiązywała stawka 25 %, a w pozostałym okresie stawka odsetek maksymalnych była na niższym poziomie niż ustalony przez strony w umowie.

W konsekwencji powodowi przysługują skapitalizowane odsetki za okres od dnia 1 stycznia 2012 roku do dnia do 13 stycznia 2015 roku (1.108 dni)

od kwoty 300.000 złotych w kwocie 173.284,93 złotych. Dodatkowo powód wykazał zasadność skapitalizowanych odsetek od kwoty 257.200 złotych za okres od dnia 13 stycznia 2015 roku do dnia 13 lutego 2015 roku w kwocie 2.621,33 złotych. W związku z tym powód wykazał roszczenie skapitalizowanych odsetek w kwocie 175.906,26 złotych, którą Sąd zasądził, a w pozostałym zakresie powództwo oddalił.

Apelację od powyższego wyroku złożył powód zaskarżając go w części, tj. w punktach 2 i 4, czyli:

- 1) w części oddalającej powództwo co do kwoty 156.542,38 złotych, ponad orzeczoną kwotę 175.906,26 złotych,
- 2) co do orzeczenia odsetek ustawowych od zasądzonej kwoty 175.906,26 złotych za okres od 31 marca 2015 do 13 kwietnia 2015 roku,
- 3) w zakresie punktu 4 w zakresie kosztów.

Skarżący podniósł zarzuty naruszenia przepisów prawa materialnego tj.:

- a) art.65 § 2 k.c. poprzez dokonanie błędnej wykładni łączącej strony umowy pożyczki z dnia 10 lipca 2009 roku co do okresu należnych odsetek (§ 3 umowy) w sposób niezgodny z jej treścią i zamiarem stron poprzez przyjęcie, że powodowi należą się odsetki jedynie za okres zwłoki tj. od dnia 1 stycznia 2012 roku podczas, gdy treść umowy

pożyczki i zamiar stron jasno wskazują na zastrzeżenie także odsetek kapitałowych za korzystanie z udzielonej pożyczki liczonych od dnia jej udzielenia tj. 10 lipca 2009 roku do dnia zwrotu, czyli 31 grudnia 2012 roku,

b) art. 359 § 1 k.c. w zw. z art. 360 k.c. poprzez ich niezastosowanie i nie zasądzenie nieuiszczonych odsetek kapitałowych za okres 10 lipca 2009 do 31 grudnia 2011 roku zastrzeżonych na podstawie czynności prawnej mocą której termin płatności tych odsetek określono na dzień 31 grudnia 2011 r.

c) art. 482 § 1 k.c. poprzez jego błędną niezgodną z art. 165 § 2 k.p.c. wykładnię w zakresie rozumienia pojęcia „wytoczenia powództwa”, co w konsekwencji doprowadziło do zasądzenia odsetek od żądania głównego pozwu dopiero od 13 kwietnia 2015 roku, co miało bezpośredni wpływ na treść wydanego orzeczenia.

W następstwie tak sformułowanych zarzutów powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda ponad kwotę zasądzoną kwotę 175. 906,26 złotych dalszej kwoty 156.542,38 złotych, tj. łącznie kwoty 332.448,64 złotych, wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wytoczenia powództwa tj. od dnia 1 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty oraz

o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz zwrotu kosztów sądowych i zastępstwa procesowego za obie instancje według norm przypisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja okazała się zasadna i skutkowałą zmianą zaskarżonego wyroku w kierunku postulowanym przez powoda.

Zaprezentowana w złożonym środku odwoławczym argumentacja zasługiwała w całości na uwzględnienie. Bezsportna w sprawie jest okoliczność,

że w dniu 10 lipca 2009 roku A. J. zawarł z J. S. (1) umowę pożyczki (k. 6). Zgodnie z § 3 tejże umowy pożyczkobiorca zobowiązał się do zwrotu kwoty pożyczki w terminie 21 grudnia 2011 roku wraz z odsetkami umownymi w wysokości 25 % w skali roku liczonymi od dnia udzielenia pożyczki do dnia zapłaty.

Stosownie do treści art. 353¹ k.c. strony mogą ułożyć łączący je stosunek prawny wedle swojego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się naturze tego stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. Wobec powyższego strony mogły w umowie pożyczki zawrzeć zapis dotyczący odsetek kapitałowych, stanowiących swoiste wynagrodzenie dla powoda za korzystanie z jego kapitału. Umownych odsetek kapitałowych nie należy utożsamiać z odsetkami za opóźnienie, które powstają odrębnie za każdy dzień opóźnienia w spłacie należności głównej, a ich byt i powstanie jest zależny od momentu spłaty należności głównej. Pomimo zgłoszenia przez powoda w złożonym pozwie żądania zapłaty odsetek kapitałowych, Sąd Okręgowy zasądził na jego rzecz li tylko odsetki za opóźnienie, za czym przemawia określenie daty początkowej ich płatności na 1 stycznia 2012 roku.

W ocenie Sądu drugiej instancji strony uzgodniły w umowie wysokość i termin spłaty odsetek kapitałowych w sposób nie pozostawiający wątpliwości interpretacyjnych. Dlatego żądanie powoda w tym zakresie Sąd Apelacyjny uznał za zasadne, zwłaszcza że pozwany wyliczenia wysokości odsetek kapitałowych nie kwestionował w toku procesu. Okoliczność zaś tego rodzaju, że odsetki umowne zostały określone na poziomie 25%, czyli wyższym niż maksymalne odsetki ustawowe, nie stanowi o nieważności umowy. Powyższe skutkuje jedynie tym, że należne odsetki umowne zostaną ograniczone do poziomu odsetek maksymalnych, o czym mowa w art. 359 § 2² k.c., który stanowi, że jeżeli wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej przekracza wysokość odsetek maksymalnych należą się odsetki maksymalne.

Odnosząc się do podniesionego w toku procesu zarzutu przedawnienia roszczenia odsetkowego Sąd Apelacyjny w pełni podziela wywody poczynione w tym przedmiocie przez Sąd Okręgowy, a dotyczące uznania roszczenia i skutków zawezwania do próby ugodowej.

W dniu 30 stycznia 2012 roku powód wezwał pozwanego do spłaty całości kwoty objętej umową pożyczki tj. kwoty głównej w wysokości 300.000 zł oraz odsetek w wysokości 191.917,80 zł (k- 5 akt załączonych I Co 577/12). Pozwany

po tym wezwaniu złożył w dniu 5 marca 2012 r. oświadczenie, w którym uznał roszczenie powoda stwierdzając, że całość kwoty objętej umową pożyczki z 10 lipca 2009 roku odda powodowi do dnia 10 maja 2012 roku. Powyższe sformułowanie z oświadczenia pozwanego stanowiące powtórzenie wezwania powoda nie pozostawia najmniejszych wątpliwości co do tego, że obejmowało kwotę pożyczki i odsetki umowne za korzystanie z kapitału wyliczone w wezwaniu na 191.917 zł.

Taką ocenę prawną potwierdza orzecznictwo Sądu Najwyższego, z którego wynika, że uznanie roszczenia w rozumieniu art. 123 § 1 pkt 2 k.c. wymaga wyraźnego oświadczenia woli lub też innego jednoznacznego zachowania się dłużnika wobec wierzyciela, z którego wynika, że dłużnik uznaje roszczenie za istniejące. Za wystarczające uznaje się tzw. uznanie niewłaściwe, stanowiące jedynie oświadczenie wiedzy, jakim może być tzw. uzgodnienie salda. Niewątpliwie jednak takie oświadczenie wiedzy, czyli zewnętrznie wyrażone przeświadczenie o istnieniu roszczenia, może wywołać skutek określony w art. 123 § 1 pkt 2 k.c. dopiero wówczas, gdy jednoznacznie potwierdza istnienie skonkretyzowanego długu. Bieg przedawnienia uznanego roszczenia przerywa się tylko w granicach określonych uznaniem (wyrok z dnia 16 lutego 2005 r. IV CK 492/04)

Powołane wyżej oświadczenie pozwanego, w którym zobligował się do zwrócenia w podanym terminie całej kwoty objętej umową pożyczki, zostało złożone po wezwaniu powoda precyzyjnie określającym wysokość zadłużenia co do kwoty głównej i skapitalizowanych odsetek. Nie może być więc wątpliwości co do uznania całości należności powoda. Dodać tu należy, że powód w wezwaniach kierowanych do pozwanego wskazywał na całość zadłużenia, czyli kapitału i odsetek umownych (k-13)

W tym miejscu należy wskazać, że § 3 umowy pożyczki nie wynika żaden wcześniejszy termin płatności ustalonych odsetek kapitałowych. Zapis tego § stanowi, że pożyczkobiorca zobowiązuje się do zwrotu kwoty pożyczki w terminie do 31 grudnia 2011 roku wraz odsetkami umownymi w wysokości 25% liczonymi od dnia udzielenia pożyczki d dnia zapłaty. Oznacza to, że wymagalność umownych odsetek następowała dopiero w dacie uzgodnionego w umowie terminu spłaty pożyczki, czyli 31 grudnia 2011 roku.

Jeśli chodzi o wysokość należnych powodowi odsetek od pożyczonego kapitału, to Sąd Apelacyjny podzielił sposób wyliczenia wysokości odsetek kapitałowych zaprezentowany przez powoda w apelacji, który oparty został na stawkach odsetek maksymalnych, zmieniających się na przestrzeni lat, a których wysokość w poszczególnych okresach, kształtowała się następująco:

- w okresie od dnia 11 lipca 2009 roku do dnia 20 stycznia 2011 roku (558 dni) – $5\% \times 4 = 20\%$,
- w okresie od dnia 20 stycznia 2011 roku do dnia 6 kwietnia 2011 roku (75 dni) - $5,25\% \times 4 = 21\%$
- w okresie od dnia 6 kwietnia 2011 roku do dnia 12 maja 2011 roku (34 dni) – $5,5\% \times 4 = 22\%$;
- w okresie od dnia 12 maja 2011 roku do dnia 9 czerwca 2011 roku (27 dni)– $5,75\% \times 4 = 23\%$;
- w okresie od dnia 10 czerwca 2011 roku do dnia 31 grudnia 2011 roku (204 dni) – $6\% \times 4 = 24\%$.

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w ten sposób, że zasądzoną na rzecz powoda kwotę 175.906,26 złotych podwyższył do kwoty 332.448,64 złotych, ustalając początkową datę płatności odsetek za opóźnienie na dzień 3 kwietnia 2015 roku w miejsce daty 13 kwietnia 2015 roku. W dacie 3 kwietnia 2015 roku, pozew wpłynął do Sądu Okręgowego w Kaliszu, a wobec braku dowodu, że wcześniej był nadany w (...) dopiero od daty wpływu pozwu do Sądu można mówić o wytoczeniu powództwa, a powód domagał się zasądzenia odsetek od dnia wytoczenia powództwa.

Na marginesie wypada li tylko wskazać, że stanowisko pozwanego zaprezentowane na rozprawie apelacyjnej, że odmowy przyjęcia świadczeń częściowych, mające miejsce w grudniu 2012 roku nie mogły skutkować uznaniem, odnieść oczekiwanego skutku, albowiem przedstawione przez niego twierdzenia dotyczyły odsetek za opóźnienie

objętych zasądzeniem w wyroku Sądu pierwszej instancji, które się uprawomocniło wobec braku zaskarżenia przez pozwanego punktu 1 wyroku.

W konsekwencji wydania orzeczenia reformatoryjnego zmianie podlegało także rozstrzygnięcie o kosztach procesu, zawarte w punktach 3 i 4 sentencji. Uwzględniając stopień wygrania sprawy przez powoda (79%) podwyższeniu podlegała zasądzona tytułem zwrotu opłaty od pozwu od uwzględnionej części powództwa kwota 8.795 złotych do kwoty 16.661 złotych oraz zasądzona została na rzecz powoda od pozwanego kwota 5.688 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd drugiej instancji orzekł

w oparciu o przepis art. 98 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. oraz na podstawie § 2 pkt 1 i 2 w związku z § 6 pkt 6 oraz § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego

z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1349 ze zm.) i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 10.528 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, na które składało się wynagrodzenie dla radcy prawnego (2.700 złotych) oraz opłata od apelacji (7.828 złotych).